ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 6ης Μαρτίου 1997 *

Στην υπόθεση C-303/96 P,

Giorgio Bernardi, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Giancarlo Lattanzi, δικηγόρο Massa-Carrara (Ιταλία), με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την κατοικία του, 33, rue Godchaux,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 1996 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-146/95, Bernardi κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1996, σ. II-769), με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το:

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον Ezio Perillo, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Sevón, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και M. Wathelet (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, ο Bernardi άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 11ης Ιουλίου 1996, Τ-146/95, Bernardi κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1996, σ. II-769, στο εξής: η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του αναιρεσείοντος, που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση της «προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή», που δημοσιεύθηκε στις 23 Μαΐου 1995 (ΕΕ C 127, σ. 4, στο εξής: πρόσκληση ή πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων) και όλων των συναφών και συνακολούθων πράξεων.

2 Με το άρθρο 138 Ε της Συνθήκης ΕΚ δημιουργήθηκε η θέση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, ο οποίος, δυνάμει της διατάξεως αυτής, διορίζεται από το Κοινοβούλιο.

3 Από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι, λόγω του ότι μία πρώτη διαδικασία διορισμού, τον Ιούλιο του 1994, δεν τελεσφόρησε, το Κοινοβούλιο κίνησε νέα διαδικασία (σκέψη 2). Προς τούτο, τροποποίησε, κατά τη Σύνοδο της Ολομελείας της 16ης Μαΐου 1995, το άρθρο 159 του εσωτερικού του κανονισμού (σκέψη 3).

Μετά την τροποποίηση το άρθρο αυτό ορίζει τα εξής:

«1. (...) ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] ζητεί να υποβληθούν υποψηφιότητες για το διορισμό του Διαμεσολαβητή και ορίζει την προθεσμία για την κατάθεσή τους. Η ανακοίνωση αυτή δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

2. Οι υποψηφιότητες πρέπει να υποστηριχθούν από είκοσι εννέα τουλάχιστον βουλευτές από δύο τουλάχιστον κράτη μέλη.

Κάθε βουλευτής μπορεί να υποστηρίξει μία μόνο υποψηφιότητα.

Οι υποψηφιότητες πρέπει να περιλαμβάνουν όλα τα δικαιολογητικά που αποδεικνύουν σαφώς ότι ο υποψήφιος πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται από το καθεστώς του Διαμεσολαβητή.

3. Οι [αιτήσεις υποψηφιότητας] διαβιβάζονται στην αρμόδια επιτροπή, η οποία μπορεί να ζητήσει από τους ενδιαφερόμενους να παρουσιαστούν για ακρόαση.

(...)»

Στις 23 Μαΐου 1995, το Κοινοβούλιο δημοσίευσε την πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων. Το άρθρο μόνον της προσκλήσεως επαναλάμβανε τις διατάξεις του άρθρου 159, παράγραφος 2, του προπαρατεθέντος εσωτερικού κανονισμού. Η παράγραφος 3 του άρθρου αυτού καλούσε τους υποψηφίους να υποβάλουν τις υποψηφιότητες τους στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου πριν από τις 16 Ιουνίου 1995 (σκέψη 5).

6 Στις 9 Ιουνίου 1995, ο αναιρεσείων απηύθυνε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου επιστολή στην οποία επισυνήψε αίτηση υποψηφιότητας για τον διορισμό στη θέση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή (σκέψη 6).

7 Με την ευκαιρία αυτή ο αναιρεσείων διατύπωσε αντιρρήσεις και ως προς τη διαδικασία και ως προς την ουσία, σχετικά με την προϋπόθεση υποστηρίξεως των υποψηφιοτήτων από 29 βουλευτές. Κατά τον αναιρεσείοντα, η μορφή την οποία θα πρέπει να λάβει η εν λόγω υποστήριξη, η ιδιότητα των βουλευτών, η υποστήριξη των οποίων έπρεπε να επιζητηθεί (ευρωβουλευτές ή βουλευτές των κρατών μελών), και η ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε να έχει δηλωθεί η υποστήριξη δεν είχαν διευκρινιστεί επαρκώς. Επιπλέον, η ίδια η προϋπόθεση της υποστηρίξεως αυτής συνιστούσε, κατά τον αναιρεσείοντα, προσβολή της ανεξαρτησίας του Διαμεσολαβητή, την οποία εντούτοις απαιτεί ρητώς το άρθρο 138 Ε της Συνθήκης. Για τον λόγο αυτό η αίτηση υποψηφιότητάς του δεν περιελάμβανε ονόματα βουλευτών που θα μπορούσαν ενδεχομένως να τον υποστηρίξουν. Εντούτοις, για να ανταποκριθεί στην προϋπόθεση αυτή, ο αναιρεσείων ζήτησε από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, αν το έκρινε σκόπιμο, να διανείμει επειγόντως την αίτηση υποψηφιότητάς του, μεταφρασμένη σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ενώσεως, στους διαφόρους βουλευτές και στις πολιτικές ομάδες του Κοινοβουλίου (σκέψη 6).

8 Με έγγραφο της 15ης Ιουνίου 1995, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου πληροφόρησε τον αναιρεσείοντα ότι η αίτηση υποψηφιότητάς του είχε πρωτοκολληθεί στη Γραμματεία, επισήμανε όμως ότι η Γραμματεία δεν ήταν «αρμόδια να παρέμβει στη διαδικασία, διανέμοντας αιτήσεις υποψηφιότητας στους βουλευτές, ενόψει ενδεχομένης υποστηρίξεως, κατά την έννοια του άρθρου 159, παράγραφος 2, του κανονισμού» (σκέψη 7).

9 Την ίδια ημέρα, ο αναιρεσείων απηύθυνε, στους προέδρους των πολιτικών ομάδων του Κοινοβουλίου και στους διαφόρους ευρωβουλευτές των νέων κρατών μελών της Ενώσεως, επιστολή συνοδευόμενη από την αίτηση υποψηφιότητάς του (σκέψη 8).

10 Με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 1995, ο αναιρεσείων υπενθύμισε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου την από 9 Ιουνίου 1995 επιστολή του. Κατά τον αναιρεσείοντα, μόνο με τη διανομή της αιτήσεως υποψηφιότητάς του ήταν δυνατόν να πληρωθεί η προϋπόθεση της υποστηρίξεως από 29 βουλευτές χωρίς να θιγεί η ανεξαρτησία του Διαμεσολαβητή. Εν ονόματι της ανεξαρτησίας αυτής, ο αναιρεσείων αμφισβήτησε άλλωστε τη νομιμότητα της υποψηφιότητας πολιτικών προσώπων (σκέψη 9).

11 Με έγγραφο της 4ης Ιουλίου 1995, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου επιβεβαίωσε την από 15 Ιουνίου 1995 απάντησή του (σκέψη 10).

12 Στις 2 Ιουλίου 1995, ο αναιρεσείων άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως και, με χωριστό δικόγραφο, υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων (σκέψεις 11 και 12).

13 Με διάταξη της 11ης Ιουλίου 1995, το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι η προσφυγή και η αίτηση εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, παρέπεμψε στο δικαστήριο αυτό τις δύο υποθέσεις (σκέψη 13).

14 Με διάταξη της 18ης Αυγούστου 1995 (Τ-146/95 R, Συλλογή 1995, σ. II-2255), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

15 Με το δικόγραφο της προσφυγής ακυρώσεως, ο αναιρεσείων ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

«να αναγνωρίσει:

— ότι καμία κοινοβουλευτική επιτροπή δεν κηρύχθηκε ρητώς και νομοτύπως "αρμόδια" κατά την έννοια του άρθρου 159 του ΚΕΚ [Εσωτερικός Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου],

— ότι σε κανέναν υπάλληλο ή βουλευτή δεν ανατέθηκε ρητώς και νομοτύπως η εξέταση των αιτήσεων υποψηφιότητας,

— ότι δεν τάχθηκε καμία προθεσμία για την προσβολή των αποφάσεων με τις οποίες θα γίνουν δεκτές ή θα απορριφθούν οι αιτήσεις υποψηφιότητας,

— ότι η προϋπόθεση της ανεξαρτησίας του Διαμεσολαβητή είναι κατ' αρχήν ασυμβίβαστη με την ιδιότητα του πολιτικού προσώπου που είναι εγγεγραμμένο και αναπτύσσει δράση στο πλαίσιο ενός πολιτικού κόμματος και υπόκειται στην πειθαρχία του κόμματος και στις υπάρχουσες πολιτικές δεσμεύσεις,

— ότι η αρμοδιότητα ελέγχου του Διαμεσολαβητή είναι συμπληρωματική της αρμοδιότητας πολιτικού ελέγχου που ασκεί το ΕΚ [Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο] (και η οικεία επιτροπή αναφορών),

να ακυρώσει την "πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή", που δημοσιεύθηκε στις 23 Μαΐου 1995 (ΕΕ C 127, σ. 4), και όλες τις συναφείς και συνακόλουθες πράξεις και ιδίως:

— την από 15 Ιουνίου 1995 υπ'αριθ. 019473 απόφαση του Γενικού Γραμματέα, ιδίως καθόσον απορρίπτει το αίτημα της διανομής στα μέλη του ΕΚ της αιτήσεως υποψηφιότητας του προσφεύγοντος (...),

— τις πράξεις — γραπτές ή άλλες — με τις οποίες γίνονται δεκτές οι αιτήσεις υποψηφιότητας των ενδιαφερομένων — πολιτικών κυρίως — προσωπικοτήτων,

— τις διοικητικές πράξεις που εκδόθηκαν κατόπιν της δημοσίας ακροάσεως της 28ης και της 29ης Ιουνίου 1995,

να αναγνωρίσει συγχρόνως ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έλαβε πράγματι την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος, στον οποίο όμως δεν κοινοποιήθηκε καμία σαφής, έγγραφη και αιτιολογημένη απόφαση επί της αιτήσεώς του· ότι επομένως δεν του δόθηκε η δυνατότητα να διαπιστώσει το ενδεχομένως παράτυπο του αποκλεισμού του και ενδεχομένως να τον προσβάλει,

εν πάση περιπτώσει και λόγω του επείγοντος:

— να αναστείλει τη διοικητική διαδικασία διορισμού του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή κατά το στάδιο προ της ψηφοφορίας που επρόκειτο να διενεργηθεί στις 12 Ιουλίου 1995 στο Στρασβούργο,

— να κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούται να αξιώσει να περιέλθουν σε γνώση όλων των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου η αίτηση υποψηφιότητάς του και τα σχετικά δικαιολογητικά έγγραφα, καθώς και αντίγραφο της κύριας προσφυγής και της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων· άλλως

— να κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούται να διατυπώσει την άποψή του πριν (άλλως κατά) την ψηφοφορία του ΕΚ που προβλέπεται για τις 12 Ιουλίου 1995 στο Στρασβούργο,

να τάξει νέα προθεσμία "υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή", μέχρις ότου οι αιτήσεις υποψηφιότητας του προσφεύγοντος (και των άλλων υποψηφίων) καθώς και τα λοιπά σχετικά έγγραφα — νομοτύπως μεταφρασμένα στις κύριες αν όχι σε όλες τις επίσημες γλώσσες — περιέλθουν εξ ολοκλήρου σε γνώση των διαφόρων μελών του ΕΚ,

να διατάξει κάθε νόμιμο μέτρο,

να κρίνει, επειγόντως, ότι ο αναιρεσείων δικαιούται να αξιώσει από το ΕΚ να διαβιβάσει, με δικά του έξοδα, αντίγραφο της προσφυγής και της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, καθώς και αντίγραφο της ζητουμένης επείγουσας απόφασης, στους 626 βουλευτές (που περιλαμβάνονται στον τηλεφωνικό κατάλογο του ΕΚ του Μαρτίου 1995, άλλως σε πλέον πρόσφατο τηλεφωνικό κατάλογο του ΕΚ), των δεκαπέντε χωρών της ΕΕ [Ευρωπαϊκή Ένωση], μεταφρασμένων στις ένδεκα επίσημες γλώσσες,

να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα (...)» (σκέψη 17).

16 Με το υπόμνημα απαντήσεως ο αναιρεσείων ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

«να διαπιστώσει την "αρνησιδικία" που υφίσταται ο προσφεύγων λόγω της μη εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 36 του Οργανισμού [(ΕΚ) του Δικαστηρίου],

να διαπιστώσει ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υποβλήθηκε στις 26 Ιουνίου 1995 (με επανάληψη στις 26, το απόγευμα, και στις 28 Ιουνίου 1995 και 2 Ιουλίου 1995) ελήφθη τελικώς υπόψη (μόνον εν μέρει) στις 11 Ιουλίου 1995, με την έκδοση διατάξεως παραπομπής, και στις 18 Αυγούστου 1995, με την έκδοση απορριπτικής διατάξεως,

να διαπιστώσει, κατά συνέπεια, την παραβίαση της αρχής του καλουμένου "ευλόγου" χρόνου, στην προκειμένη επείγουσα περίπτωση,

να διαπιστώσει την εν γένει προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος άμυνας, κατά την έννοια των άρθρων 6, 13 και 14 της Συμβάσεως του Στρασβούργου (...)» (σκέψη 18).

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

7 Εξαιρουμένου του αιτήματος ακυρώσεως του εγγράφου που ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου απηύθυνε στον αναιρεσείοντα στις 15 Ιουνίου 1995, το Πρωτοδικείο κήρυξε απαράδεκτη την προσφυγή στο σύνολό της.

8 Πράγματι, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα αιτήματα που σκοπούν αποκλειστικά τη διαπίστωση πραγματικών ή νομικών στοιχείων δεν μπορούν, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, να αποτελέσουν αφ' εαυτών έγκυρα αιτήματα και, στις σκέψεις 26 και 27, ότι το αίτημα της ακυρώσεως «όλων των συναφών και συνακολούθων πράξεων» και το αίτημα που έχει ως αντικείμενο «να διαταχθεί κάθε νόμιμο μέτρο» δεν είναι αρκούντως σαφή όπως επιβάλλει το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατά το οποίο ο προσφεύγων οφείλει να αναφέρει στο δικόγραφο της προσφυγής το αντικείμενο της διαφοράς. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 29, ότι οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει, δυνάμει του άρθρου 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, να υποβάλλονται με χωριστό δικόγραφο επί ποινή απαραδέκτου και, στη σκέψη 31, ότι, κατά τα άρθρα 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και 44 του Κανονισμού Διαδικασίας, δεν μπορούν να υποβληθούν νέα αιτήματα με το υπόμνημα απαντήσεως. Κατά συνέπεια, στις σκέψεις 30 και 32, έκρινε απαράδεκτα τα αιτήματα περί λήψεως προσωρινών μέτρων, που περιλαμβάνονται στο δικόγραφο της προσφυγής, καθώς και τα αιτήματα που διατυπώνονται με το υπόμνημα απαντήσεως, με εξαίρεση το αίτημα να κριθεί η προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη και το αίτημα που παραπέμπει στο αιτητικό της προσφυγής.

9 Στις σκέψεις 33 και 34, το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης απαράδεκτο το αίτημα ακυρώσεως της προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων, με το σκεπτικό ότι η εν λόγω πρόσκληση δεν αφορούσε ατομικά και άμεσα τον αναιρεσείοντα υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ. Κατά το Πρωτοδικείο, η προσβαλλομένη πράξη αποτελούσε πράγματι πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων η οποία, εξ ορισμού, απευθυνόταν σε αόριστο αριθμό προσώπων.

20 Επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημα ακυρώσεως του από 15 Ιουνίου 1995 εγγράφου του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου, αίτημα το οποίο στηριζόταν στην παραβίαση της αρχής της ισότητας. Έκρινε, στη σκέψη 38, ότι ο αναιρεσείων δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει τη διαφορετική μεταχείριση άλλων υποψηφίων.

21 Τέλος, το Πρωτοδικείο καταδίκασε τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Η αίτηση αναιρέσεως

22 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την προσβαλλομένη απόφαση και να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλε πρωτοδίκως.

23 Η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως περιλαμβάνει οκτώ «στοιχεία».

24 Με το πρώτο «στοιχείο», ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν είχε αρμοδιότητα να εκδικάσει την προσφυγή του. Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), το δικαστήριο αυτό είναι αρμόδιο για την εκδίκαση προσφυγών που ασκούνται δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης μόνον όταν αυτές αφορούν την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που ισχύουν για τις επιχειρήσεις.

5 Το δεύτερο «στοιχείο», το οποίο περιλαμβάνει τέσσερα σκέλη, έχει διατυπωθεί ως εξής:

«1) Παράβαση (άλλως, εσφαλμένη εφαρμογή) του άρθρου 138 Ε της Συνθήκης ΕΚ στα ακόλουθα μέτρα εφαρμογής:

*) Άρθρο 159, όπως ίσχυε στις 16. 5. 1995, του κανονισμού του ΕΚ,

*) Απόφαση του ΕΚ (Ανακοίνωση) περί "Προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων" (ΕΕ C 127 της 23. 5. 1995, σ. 4),

*) Απόφαση του ΕΚ της 9. 3. 1994 (ΕΕ L 113 της 4. 5. 1994),

*) Διαδικασία διορισμού·

2) Αναρμοδιότητα (του υπαλλήλου ο οποίος "έλαβε απόφαση" επί του παραδεκτού των αιτήσεων υποψηφιότητας και συγκεκριμένα αποφάσισε: τον αποκλεισμό — μεταξύ άλλων — του αναιρεσείοντος και την αποδοχή άλλων υποψηφίων·

3) Παράβαση ουσιώδους τύπου, καθόσον η αίτηση υποψηφιότητας του αναιρεσείοντος:

*) δεν πρωτοκολλήθηκε ως αίτηση υποψηφιότητας,

*) δεν περιήλθε σε γνώση των βουλευτών οι οποίοι επρόκειτο να εκλέξουν τον Διαμεσολαβητή, οπότε αυτοί αδυνατούσαν να προβούν σε αντικειμενική επιλογή,

*) απορρίφθηκε από υπαλλήλους, προφανώς αναρμοδίους, από πλευράς κοινοτικού δικαίου,

ενώ, εξάλλου, δεν αναφέρθηκε ούτε προβλέφθηκε καμία διαδικασία ελέγχου και ενδίκου βοηθήματος για την περίπτωση προσβολής της διαδικασίας·

4) Κατάχρηση εξουσίας, ιδίως υπό την ειδικότερη μορφή της "καταστρατηγήσεως διαδικασίας" (ως λόγος συνιστάμενος στην πρόβλεψη διαδικασίας που είναι νόμιμη αφ' εαυτής· αλλά πρακτικώς αδύνατον να εφαρμοσθεί στην εν λόγω επιλογή):

καθόσον οι ασάφειες που περιλαμβάνει η ρήτρα της υποστηρίξεως των υποψηφιοτήτων από 29 βουλευτές (αβεβαιότητα ως προς τη φύση, τον τύπο, την έκταση και τον χαρακτήρα της υποστηρίξεως), καθώς και οι εξαιρετικά σύντομες προθεσμίες που προβλέπονται για την κατάθεση των αιτήσεων υποψηφιότητας ενδέχεται να εξυπηρετούν διαφορετικό σκοπό από τον σκοπό για τον οποίο η ρήτρα είναι πράγματι αναγκαία, τούτο δε κατά παράβαση της σχετικής διατάξεως της Συνθήκης και της 7ης αιτιολογικής σκέψης του Καθεστώτος του Διαμεσολαβητή·

(...).»

26 Με το τρίτο «στοιχείο», ο αναιρεσείων ζητεί την εξαφάνιση της σκέψεως 23 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα αιτήματα που σκοπούν αποκλειστικά τη διαπίστωση πραγματικών ή νομικών στοιχείων δεν μπορούν να αποτελέσουν αφ' εαυτών έγκυρα αιτήματα στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως. Προς στήριξη του αιτήματος αυτού προβάλλει παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, η οποία συνίσταται σε κατάχρηση εξουσίας και σε διάφορες διαδικαστικές πλημμέλειες οι οποίες θίγουν τα συμφέροντά του.

27 Με το τέταρτο «στοιχείο», ο αναιρεσείων ζητεί την εξαφάνιση των σκέψεων 25 έως 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το αίτημα της ακυρώσεως όλων των συναφών και συνακολούθων πράξεων και το αίτημα που είχε ως αντικείμενο να διαταχθεί κάθε νόμιμο μέτρο δεν ήταν αρκούντως σαφή και ότι, εάν το τελευταίο αυτό αίτημα πρέπει να ερμηνευθεί ως αίτημα εκδόσεως εντολής προς το Κοινοβούλιο, το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να απευθύνει εντολές.

28 Κατά τον αναιρεσείοντα, το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον ερμήνευσε εσφαλμένα τις έννοιες του «αντικειμένου των αιτημάτων», των «συναφών και συνακολούθων πράξεων» και της «δυνατότητας να διατάξει κάθε νόμιμο μέτρο».

29 Με το πρώτο σκέλος, ο αναιρεσείων υπενθυμίζει το αντικείμενο της προσφυγής του ενώπιον του Πρωτοδικείου και, με το δεύτερο, εκθέτει τι εννοούσε με τη φράση «συναφείς και συνακόλουθες πράξεις». Με το τρίτο σκέλος, τονίζει «την ανάγκη, για παράδειγμα, παραπομπής της υποθέσεως, προκειμένου να καταστεί δυνατή η εκ νέου έναρξη νομότυπης διαδικασίας».

30 Το πέμπτο «στοιχείο» έχει ως αντικείμενο την εξαφάνιση της σκέψεως 29 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, κατά το άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να υποβάλλεται με χωριστό δικόγραφο.

31 Κατά τον αναιρεσείοντα, η εφαρμογή του άρθρου αυτού «δεν μπορεί παρά να υποσκελίζεται — σε περίπτωση πραγματικού επείγοντος — από το άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου (που προβλέπει συνοπτική διαδικασία, η οποία παρεκκλίνει, κατά το αναγκαίο μέτρο, από ορισμένους κανόνες, όπως είναι για παράδειγμα, το επίμαχο άρθρο 104)».

32 Με το έκτο «στοιχείο», ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ορθότητα της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου, που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 33 και 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων απευθυνόταν, εξ ορισμού, σε αόριστο αριθμό προσώπων, οπότε δεν αφορούσε ατομικά τον αναιρεσείοντα υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Κατά τον αναιρεσείοντα, η προσβαλλομένη απόφαση τον αφορούσε άμεσα, ατομικά και δυνητικά.

33 Με το έβδομο «στοιχείο», ο αναιρεσείων ζητεί την ακύρωση της σκέψεως 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία κρίθηκε ότι η προσφυγή του περιλαμβάνει έναν μόνο λόγο προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος. Κατά τον αναιρεσείοντα, το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο και διέπραξε κατάχρηση εξουσίας αγνοώντας αυθαίρετα τους διαφόρους άλλους λόγους ακυρώσεως.

34 Τέλος, με το όγδοο «στοιχείο», ο αναιρεσείων βάλλει κατά της καταδίκης του στα δικαστικά έξοδα. Κατά τον αναιρεσείοντα, το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, κατά το οποίο «ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου», δεν έπρεπε να εφαρμοσθεί στην υπό κρίση υπόθεση, διότι επρόκειτο για «εξαιρετική προσφυγή (...) η οποία, στη χειρίστη των περιπτώσεων, θα συμβάλει στη διευκρίνιση και, κατά συνέπεια, στη βελτίωση της διαδικασίας διορισμού του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή κατά τα επόμενα έτη».

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

35 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

36 Πριν από την εξέταση των λόγων αναιρέσεως που προβάλλει ο αναιρεσείων πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο· εξάλλου, το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας διευκρινίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλομένους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

37 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει επακριβώς τα βαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζεται συγκεκριμένα η αίτηση αυτή (διατάξεις του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 1993, C-244/92 P, Kupka-Floridi κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1993, σ. I-2041, σκέψη 9· της 7ης Μαρτίου 1994, C-338/93 P, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-819, σκέψη 18· της 26ης Σεπτεμβρίου 1994, C-26/94 P, X κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4379, σκέψη 12, και της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-62/94 P, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3177, σκέψη 16).

38 Εν προκειμένω, ο δεύτερος, ο τέταρτος, ο έκτος και ο έβδομος λόγος αναιρέσεως που προβάλλει ο αναιρεσείων δεν πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές.

39 Πράγματι, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως περιορίζεται στην κατά λέξη παράθεση τους λόγων ακυρώσεως που προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να μνημονεύει επακριβώς τα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και τα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως. Τα δύο πρώτα σκέλη του τετάρτου λόγου αναιρέσεως περιορίζονται στη σχεδόν κατά λέξη παράθεση των αιτημάτων που διετύπωσε ο αναιρεσείων στο δικόγραφο της προσφυγής του ενώπιον του Πρωτοδικείου και το τρίτο σκέλος δεν έχει διατυπωθεί με επαρκή ακρίβεια. Όσον αφορά τον έκτο και τον έβδομο λόγο αναιρέσεως, δεν περιλαμβάνουν κανένα επιχείρημα προς στήριξη των απόψεων που διατυπώνονται στο πλαίσιο των λόγων αυτών.

40 Κατά συνέπεια, οι λόγοι αυτοί πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι.

41 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστούν ο πρώτος, ο τρίτος, ο πέμπτος και ο όγδοος λόγος αναιρέσεως.

42 Προκειμένου περί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, αρκεί να υπομνηστεί ότι, με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, της 8ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21), το Συμβούλιο διεύρυνε τις αρμοδιότητες του Πρωτοδικείου ώστε να περιλάβουν την εκδίκαση όλων των προσφυγών ακυρώσεως που ασκούν φυσικά ή νομικά πρόσωπα.

43 Κατά τα λοιπά, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, με τη διάταξη της 11ης Ιουλίου 1995, μνεία της οποίας γίνεται στη σκέψη 13 της παρούσας διατάξεως, το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί οριστικά ως προς την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου. Ο αναιρεσείων δεν μπορεί να αμφισβητήσει το βάσιμο της διατάξεως αυτής στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως χωρίς να παραβιάσει την ισχύ του δεδικασμένου την οποία έχει περιβληθεί η εν λόγω διάταξη.

44 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι συγχρόνως προδήλως αβάσιμος και προδήλως απαράδεκτος.

45 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, όπως ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο, οι προσφυγές που ασκούνται δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης μπορούν να έχουν ως αντικείμενο μόνο την ακύρωση πράξεως κοινοτικού οργάνου. Δεν μπορούν να σκοπούν την απλή διαπίστωση πραγματικών ή νομικών περιστατικών.

46 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτος.

47 Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι το άρθρο 104 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου συνιστά εφαρμογή του άρθρου 36 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Αντιθέτως προς τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος, η διάταξη αυτή δεν προβλέπει συνοπτική διαδικασία συνιστώσα παρέκκλιση από το άρθρο 104 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

48 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος.

49 Τέλος, προκειμένου περί του ογδόου λόγου αναιρέσεως, αρκεί να υπομνηστεί ότι, στην περίπτωση απορρίψεως όλων των λοιπών λόγων που προβάλλονται στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου, ο λόγος αναιρέσεως που αφορά το παράνομο της αποφάσεως αυτής ως προς τα δικαστικά έξοδα πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, να απορριφθεί ως απαράδεκτος (διατάξεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιανουαρίου 1995, C-253/94 P, Roujansky κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-7, σκέψεις 13 και 14, και C-264/94 P, Bonnamy κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-15, σκέψεις 13 και 14· απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, C-396/93 P, Henrichs κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-2611, σκέψεις 65 και 66).

50 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

51 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον Giorgio Bernardi στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 6 Μαρτίου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

L. Sevón